

naar han ikke taler for længe, men det forekommer mig, at han i denne Sag har haaret sig ad paa samme Maade som en vis Admiral, der i sin Tid satte Kikkerten for det blinde Øje for at undgaa at se, hvad han ellers nødvendigt maatte se. Jeg tror, at det ærede Medlem derved er kommen til at savne Blik for, at det, han talte om, ingenlunde var Samfundsinteresser, men tværtimod i højeste Grad Klasseinteresser, og at det, han forlangte, vilde berøve en Del af Børgerne det, som maa være det helligste for os alle: Retten til at udnytte vor egen Arbejdskraft. Det er min Overbevisning, at det ærede Medlem paa dette Omraade vil løbe Panden mod Væggen, naar han kommer ud til Landets Befolkning. De ville sikkert alle som een, udenfor det socialdemokratiske Parti, være imod ham og mene, at her er et Omraade, hvor Friheden absolut maa hævdes fra først til sidst. Men ogsaa af en anden Grund maa vi være imod det, nemlig paa Grund af et økonomisk Spørgsmaal. Det er en Selvfølge, at Strejkeretten er ukrænkelig for de Folk, der arbejde i frie Virksomheder, men maa jeg som Indskudsbemærkning sige, at jeg personlig mener, at Strejkeretten omvendt er ganske utilstedelig for de Arbejdere, som arbejde i koncessionerede Virksomheder. Socialdemokratiet har selv forlangt, at disse Selskaber skulle ind under Staten og Kommunen, fordi det er Samfundets nødvendige Krav, at der skal kunne arbejdes uhindret og uforstyrret. Men naar vi ere enige derom, forekommer det mig, at man ogsaa burde kunne være enig om, at de Mennesker, som gaa ind til disse Virksomheder, forud maa vide, at de fraskrive sig Strejkeretten, at de maa underkaste sig de Arbejdsbetingelser, som Samfundets Organer diktere dem, jeg mener, de maa føle sig i Ordets bedste Forstand som Samfundets Embedsmænd. Men i alle andre Virksomheder maa der selvfølgelig være Strejkeret.

Det store Spørgsmaal er imidlertid dette: Er der nogen Fordel ved disse Strejker, eller ere de Fordele, der opnaas, kun en Fiktion. Jeg mener, det er en Fiktion, idet det er en Sandhed, som man ikke kan komme uden om, at ved hver den Livsfornødenhed, som Arbejderen skal købe, er Prisen afhængig af de forskellige Udgifter, der ere medgaaede til at fremstille den, deriblandt selvfølgelig Arbejdsudgifterne, og naar Arbejdsudgifterne forhøjes fra 3 til 4 Kr., maa det færdige Produkts Pris samtidig blive forhøjet med

denne Krone, og hvor skal da Fordelen for den Person, der har faaet den højere Løn, komme? Fordelen kan ikke være til Stede, saa snart Omgangen er naaet, saa snart alle have faaet Tillæg. Jeg mener derfor, det er en Fiktion, naar man tror, det er Strejkerne og de derved forhøjede Arbejdspriser, der have bragt Arbejderne bedre Vilkaar. De bedre Livsvilkaar hidrøre fra helt andre Forhold, fra Samfundsforanstaltninger, fra en Udvikling af den maskinelle Industri og saa fremdeles og saa maaske der fra, at der er en Befolkningsdel, som endnu ikke har kunnet komme med, ikke endnu har kunnet tilvinge sig dette Tillæg i Arbejdsprisen, som Arbejderne have faaet ved Strejkerne. Men i det store og hele sker her altsaa en Forskydning af Værdierne, af Pengenes Købeevne, som ikke er til Gavn for nogen eneste, men er til Skade for den enkelte og da først og fremmest til Skade for det danske Landbrug. Naar dette Aar for Aar maa betale sine Livsfornødenheder dyrere, uden at dette Forhold influerer paa de Priser, det kan faa hjem for sine Varer, virker det uheldigt for det, og det virker uheldigt for mange andre. Det vil virke uheldigt for den Sparsommelighed, vi her i Landet skulle ophjælpe. Det er et i højeste Grad uheldigt Forhold for den lille Kapitalist, der har sparet sig en 10,000 Kr. sammen for at kunne leve deraf paa sine gamle Dage, hvis han, naar de gamle Dage komme, for Renten af sine Sparepenge kun kan købe det halve af det, han havde beregnet, da han sparede dem sammen. Vi kunne ikke i Samfundet være tjente med, at der sker en Forskydning af Pengenes Værdi, der kommer pludselig og fremkaldes af en enkelt Klasse, hvem den i Virkeligheden ikke bringer Fordele.

Af samtlige disse Grunde maa man være imod, at der gøres Indgreb i den enkeltes Ret til Arbejde, idet denne er det eneste, der kan aabne den Sikkerhedsventil, Samfundet nødvendigvis maa have i dette Forhold, en Sikkerhedsventil, der hedder Forholdet mellem Tilbud og Efterspørgsel. Dette Forhold er det eneste, der virkelig kan og bør være det afgørende for Pengenes Værdi, og den Ventil maa vi holde os aaben. Jeg er derfor i Modsætningsforhold til det ærede Medlem fra Aarhus (Sabroe) og anmoder den højtærede Justitsminister om saa langt fra at imødekomme den Henstilling, det ærede Medlem rettede til ham, men tværtimod at virke hen til, at Forholdet her i Landet